

[Margrete Auken]

at sige til landbruget og naturfredningsfolkerne, at de skal blive enige. Når ikke engang socialdemokratiet og det radikale venstre har kunnet blive enige, hvordan forestiller man sig så at folk, der virkelig vil de modsatte ting, skal blive det?

Men lad os se på det, lad os få det kørt igennem; det vigtigste er, at der sker noget, nemlig at ministeren ændrer cirkulæret, som altså er galt, uanset om ministeren og venstre siger, at vi ikke skal tage det alvorligt. Jeg mener, denne sag skal på plads inden sommerferien, og derfor er vi mest tilbøjelige til at støtte det socialdemokratiske forslag. Men vi går med på hvad som helst, der kan få sagen til at falde i hak. Når vi støttede forslaget i sin tid, støtter vi selvfølgelig også disse forsøg på at reparere landbrugets maltraktering af loven.

Maisted (FP):

Jeg skal henvise til det, vor ordfører sagde den 8. december 1983, da vi behandlede det radikale forslag. Vi afviser begge beslutningsforslag.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Først skal jeg lige sige noget om spørgsmålet om, hvorvidt folketinget skal blande sig i bekendtgørelser og cirkulærer osv. For mig er det ikke noget helligt spørgsmål; loven blev jo udformet og vedtaget herinde, og bekendtgørelser burde bare være en teknisk udfoldning af detaljerne i den. En bekendtgørelse skal selvfølgelig følge det, der var hensigten hos det flertal, der vedtog loven, og føler et flertal, at hensigten ikke er fulgt, er der ikke andet at gøre end at gribe ind, for hvis man ikke griber ind, bøjer man sig for, at en minister har ret til at ændre nogle ting via en bekendtgørelse, og det er ikke acceptabelt. Den konflikt kender vi fra alle mulige andre områder; der er faktisk også andre områder, hvor vi har forsøgt at gribe ind, og hvor det kunne være berettiget at gribe ind. Nogle gange er det ikke lykkedes, fordi et flertal mente, det var i orden, at der foregik en udvikling. Jeg synes, det under alle omstændigheder bør komme op i folketinget, når der sker nogle ting i bekendtgørelser eller cirkulærer, som ændrer noget i en lov, og jeg synes, det er rimeligt at gribe ind her.

Nu er det jo sådan, at vandløbsloven er vedtaget med et bredt flertal i sin tid, og det gør jo netop, at de forskellige partier har kunnet lægge forskellige ting i vægningen af det ene og det andet hensyn, på den ene side miljøhensynet og på den anden side erhvervshensynet, og derfor har miljøministeren også kunnet lægge sin vægning i det.

Miljøministeren sagde heroppefra, at den formulering, der er kommet ind, ikke har til hensigt at vægte nogle hensyn mere end andre. Ja men der er altså nogle herinde, der mener, at der er nogle hensyn, der skal vægtes mere end andre. Man kan i øvrigt ikke være neutral på dette område, det er simpelt hen en umulighed at være neutral, og ministeren har altså valgt side, han har vægtet med sin formulering, selv om han står heroppe og siger, at han slet ikke kan forstå det; det forekommer ham uforståeligt og ubegrundet, som han siger, hvad der foregår her. Ja men det er han næsten nødt til at sige, for det er jo ham, der er ansvarlig for det, der er sket med bekendtgørelsen. Jeg synes nu ikke, det er særlig uforståeligt, og i hvert tilfælde er det ikke uforståeligt for et flertal herinde. Det er heller ikke uforståeligt for Kommunernes Landsforening. Det er heller ikke uforståeligt for miljøorganisationerne. Det er heller ikke uforståeligt for miljøstyrelsen. Der er faktisk temmelig mange, der har forstået det ganske godt, og problemet er egentlig ret klart.

Spørgsmålet, der rejser sig, er, hvordan problemet skal løses. Skal det løses på den måde, socialdemokraterne foreslår, nemlig ved, at den tilføjede formulering i bekendtgørelsen simpelt hen hives ud, eller skal det løses, som de radikale foreslår det, ved at man tager en fornyet forhandling? Jeg er mest tilbøjelig til at mene, at den metode, socialdemokratiet foreslår, er den bedste, fordi vi hermed ganske klart ændrer i bekendtgørelsen, og så er der ingen tvivl om, hvad vi mener. Vi mener nemlig, at landbrugsinteresserne ikke skal vægtes yderligere i dette spørgsmål, og tager ganske klart stilling til det.

Jeg er lidt bekymret ved, at man skal tage en helt ny forhandlingsrunde, for hvad kan der egentlig komme ud af den? Ja, der er ingen tvivl om, hvor de forskellige parter står, men hvis de skal finde et eller andet kompromis, så bliver det dårligere, er jeg